L'escultor Enric Clarasó, el tercer de la colla

EL MARGE LLARG

VINYET PANYELLA
@vinyetp

Una bona notícia és l'aparició de la monografia dedicada a l'escultor modernista Enric Clarasó (Barcelona, 1857 - 1941), una obra elaborada amb temps i constància per la historiadora de l'art Isabel Coll i publicada pel segell editorial d'El Centaure Groc (novembre 2021). En realitat és un volum que en conté dos; el primer dedicat a la biografia artística del personatge, i el segon al catàleg de l'obra escultòrica de l'artista. Un llibre d'aquesta magnitud i precisió ideat amb voluntat exhaustiva contradiu la tendència irrefrenable a la immediatesa i la superficialitat actuals perquè l'esforç a mitjà i llarg termini es cotitza a la baixa; és el que té la modernitat líquida en què tot s'hi val per pontificar a base d'unes quantes referències caçades al vol. L'exemplaritat del doble volum dedicat a l'escultor Clarasó fa que les seves més de vuit-centes pàgines constitueixin un afortunat contrast que posa en valor la necessitat de valorar actituds a favor de la recerca i la creació de coneixement; ni que sigui per aquest sol fet ja val la pena parlar-ne.

Però encara hi ha més. D'entre les arts plàstiques l'escultura es troba en dèficit d'estudis i d'exposicions en comparació amb la pintura. És cert que els estudis de Susanna Portell sobre l'escultor Enric Casanova, d'Ignasi Domènech sobre els escultors Pere Jou i Gustau Violet, les mostres dedicades als escultors Josep Clarà o Joan Borrell Nicolau o les de l'autora del llibre sobre Josep Reynés o els Vallmitjana constitueixen importants aportacions als estudis de l'art català modern, però, tot i això falten més coneixement i més visibilitat, tant de conjunt com individualitzada, de l'escultura catalana en relació amb els corrents de la modernitat dels dos darrers segles. En aquest sentit, l'obra destaca Clarasó en el context del Modernisme aportant un cúmul d'informació, essencial i definitiva, sobre la biografia artística i l'obra realitzada, situant-la en el context europeu –principalment, francès– de l'època.

L'escultor Enric Clarasó (1857-1941).

Clarasó va ser un artista vocacional com seus dos amics, Rusiñol i Casas

Clarasó va ser un artista tan vocacional com foren els seus dos amics de per vida, els pintors Santiago Rusiñol i Ramon Casas, per bé que la situació econòmica entre ell i els pintors, descendents de la burgesia industrial, no era la mateixa. Però res no va impedir que des de ben joves esdevinguessin amics fins que la mort els va separar. Entremig es van escolar gairebé cinc dècades en les quals van compartir afanys, neguits, amistats, ciutats, paisatges, exposicions i èxits. La correspondència publicada revela matisos i detalls més enllà del text general i les imatges que l'acompanyen. El catàleg descriu i analitza les diferents obres de l'artista endreçades sistemàticament dins del conjunt total de la producció amb referències a les primeres crítiques rebudes.

Per bé que l'obra és dedicada a Clarasó conté noves aportacions relatives a Santiago Rusiñol i a Ramon Casas. En aquest sentit, és també significativa l'aportació respecte a les obres de l'escultor conservades al Cau Ferrat. D'una banda, es tracta de les escultures *Un viatger* (1890), coneguda també com a *Anant pel món* –, assimilant la figuració de l'home que viatja amb el títol del primer recull de proses de Rusiñol (1895) – i del "Forjador català" (1896) una de les obres centrals del Gran Saló. D'altra, es revela que Clarasó va ser l'autor de l'ornamentació escultòrica de la galeria nord, amb les claus de volta en pedra, els capitells que decoren les columnes i un ornament escultòric representant un animal fantàstic.

L'obra de Clarasó és analitzada amb detall al llarg del llibre en relació amb els més importants esdeveniments artístics en els quals va participar i amb les mítiques exposicions Rusiñol-Casas-Clarasó de la Sala Parés. Quan el 1890 se'n preparava la primera, Ramon Casas s'oposava a la presència de l'escultor perquè, pensava, que no era pertinent barrejar pintura i escultura. Va ser gràcies a la tossuderia de Rusiñol que finalment Clarasó va ser admès i així aquella original i indivisible troika va celebrar una desena d'exposicions, les més periòdicament constants al llarg de la dècada dels anys vint. També Rusiñol va dedicar alguns textos a l'amic escultor, entre els quals destaca el que es va publicar a l'àlbum d'escultures *Clarasó* (1925), en el que es llegeix un judici crític tan simple com determinant: "Escultura seria, noble i un si és no és sentimental".

No vull deixar de dir que ara que ja existeix l'estudi, definitiu, sobre l'escultor Enric Clarasó, fóra determinant que se'n fes una gran exposició antològica. És un deute històric que els museus catalans, i per començar els de Sitges, haurien d'acomplir.

LA RENOVACIÓ PORTA CANVIS

OWEN JOHN HOLDEN
@owenholden

Aquests dies s'ha parlat molt del nou Pla d'Usos i de la licitació per a l'explotació de les platges de Sitges. Entenc que els canvis no agradin a aquells que han viscut de les platges de Sitges durant anys, però aquesta autorització de les platges tenia data de caducitat i aquesta data ja ha arribat. De fet, va arribar fa més d'un any, però es va aconseguir una pròrroga extraordinària i ara sí que no es pot allargar més. Ara toca renovar i això implica canvis.

L'Ajuntament ha destinat més d'1,5 milions d'euros en els serveis públics de les platges; ha pagat una part del cànon de la Demarcació de Costes i una sèrie d'accions i serveis que ha beneficiat directament unes empreses privades sense haver de fer cap retorn a canvi. Uns avantatges que no han tingut moltes empreses locals que ho estan passant malament o que ja han abaixat la persiana.

Però el nou Pla d'usos i licitació de les autoritzacions pot ser una oportunitat per a totes les persones, autònoms, empreses o emprenedors que vulguin començar un nou projecte. Una oportunitat per millorar, diversificar i innovar l'oferta a les nostres platges i complementar els serveis d'oci i restauració i generar nous llocs de feina.

Així i tot, queda pendent un fet que s'ha de solucionar sense més demora. Un sistema que permeti que les nostres platges no es quedin sense sorra. I per això és important que comencem a ser molt seriosos i deixar de fer demagògia fent comparatives amb platges de països que no tenen res a veure amb Sitges com Holanda i Dinamarca. Ja fa anys que som coneixedors de la problemàtica i fins a la data ningú ha actuat amb visió de solució estable i sostenible que ara ja és urgent.